

Ali se kaj vidi na izletih? Če greste — na primer — v Ljubljano, en dan še vsega pregledati ne morete, toliko se vidi. Kar naštejmo poglobitnejše zanimivosti: muzej (zlasti za učence s kmetov), pogled v Marijanišče in njega gospodarske prostore — pa imate dovolj za eno dopoldne. Razgled raz grad in pogled v tivolski park — pa je dan v kraju! Mimgrede seveda pogledate še druga važna poslopja: cerkve in palače. Vredno je iti tudi k Sv. Krištofu na pokopališče. Ne ravno radi spomenikov, ampak zato, ker je tam pokopanih mnogo tistih mož, katerih imena berete po svojih berilih in čitankah. Ali če bi šli pogledat kako večje tovarniško podjetje? Ali razstavo raznih kmetijskih strojev, ki jih prodajajo v Ljubljani? Ali pa Bled in njegovo jezero?

Pa kaj naj vam naštevam! Vsak kraj ima nekaj takega, česar doma ne vidite. Najlepši pa je spomin na take izlete. Ta živi še leta in leta...

Dale Drvin:

Regrat.

Pozdravljen, stari znanec iz mladostnih dni!

Nič zato, če so te v neki šolski knjigi zatožili, da si nadležen plevel! Meni pa nisi bil nikdar nadležen. To moram tebi v čast povedati pred vsem svetom.

Prvič sem te srečal v skledi. Bil si ondaj še mlad in tvoji listi so bili še mehki. Sestra te je nabrala, in doma so te lepo oprali in ocedili pa so te prinesli kot salato na mizo. Precej grenak si bil ondaj res, in tisti

tvoj napolbrat, ki ima višnjeve cvete, je bolj okusen; pa to nič ne dé: človek se mora zgodaj privaditi grenkostim.

Silno vesel sem bil tvojega pomladnega cvetja. Nabiral sem te po travnikih, potrgal ti rožnate glavice, iz tvojih votlih stebel pa naredil, sebi za igračo, dolgo dolgo verigo. Noben gospodar ne premore tako dolge verige, kakor je bila moja iz regrata. Po praznih svislih sem jo napeljal iz kota, ob steni in še počez. Seveda, trpežna ta veriga ravno ni bila, v par dneh je zvenela, pa sem jo dal kravi, potem pa spet regrat nabirat za novo verigo!

Ko si izgubil ti, regrat, kar ti je še ostalo, svojega cvetja rumeno lepoto in si pokazal svetu svojo kosmato semensko glavico, si mi bil pa spet ljub prijatelj. »Lučke« smo imenovali tvojo glavice, trgali jih in upihavali. To je bilo veselja, vpitja in kričanja, ko so tiste mucike frčale po zraku, kakor da k nam prihajajo in spet od nas odhaja, o nebeški krilatci.

Vzel sem včasih v roke tvoje stebelce in ga narahlo preklal. Vtaknil sem preklani konec v usta. Malo je zagrenélo po jeziku — pa samo malo in samo v začetku — potem sem pa popihal skozi cev, in oglasila se je godba — ne rečem: ravno najlepša in za razvajeno mestno gospodo — ampak vendar godba je bila. In pihal sem in pihal, da sem bil ves rdeč, pa godel, dokler moja premočna sapa ni raztrgala tistega rahlega stebelca.

In še te nisem čisto zavržel. S prstom sem pritisnil na razklano mesto, in stebelce se je pričelo sukati in zvižati na obe strani. In spet sem imel v rokah novo orodje: ključek! S tem ključkom sicer nisem mogel ne odpreti ne zapreti nobenih vrat, a ko sem položil ta ključek iz rok in ga oddal drugim,

mlajšim bratcem in sestricam, tedaj so se pa res jela zapirati za mano vrata solčne mladosti.

Mladosti več ni, a spomin nanjo v meni še živi. In ti, zaničevani regrat, mi ga živo vzbujáš vsako leto, kjerkoli in kolikorkrat te zagledam. Ne, meni nisi plevel, ampak ljuba rožica iz vrta mladosti, vedno mlad, vedno lep, vedno moj!

J. E. Bogomil:

Vse čaka.

Noč je bila dolga. In ponoči ne dobi nobeden nič jesti. Zjutraj bi bil pa vsak rad prvi. Morda tisti še najrajši, ki vstane najzadnji?

Joj, kakó pritiska Marica! Seveda: kmalu bo ura sedem, polosmih, pa bo treba v šolo. Ali naj gre lačna v šolo? — Kakó? — Ali naj pa šolo zamudi? — Oho! Marica že ve, kaj se pravi, šolo zamuditi. Toliko je že pogledala v skrivnosti prvega razreda in izkusila ta svet.

Oh, pa tisti piščanec! Lani ga je koklja od nekod privlekla, in najmlajši je, pa misli, da mora povsod biti prvi. Počakaš!

Turinčku tudi ni všeč, ker nič ne dobi. Cvili, z repom mahljá, preklada se semintja, na vsak način bi pa mladi materi rad dopovedal, da je tudi tukaj in pa, da je tudi lačen. Takóle kakšna žlica lepo zabeljenih žgancev — oh, ni da bi mislil na to in táko!

Rjavka pa išče po tleh drobtinic, in Graha ji pomaga. Čopka je pa preošabna, da bi stikala za